

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820200768
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3820200768.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudkýň JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobkyne Y. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., A. XXXX/XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Hlohovec, Železničná č. 4/A proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 18. mája 2020, č.k. 12Csp/10/2020-81, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 600 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. vyslovil, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou na súd dňa 19.02.2020 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 600 eur z titulu primeraného finančného zadostučinenia a náhrady trov konania. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným dňa 23.06.2015 zmluvu o revolvingovom úvere vo výške 1.500 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 36 mesačných splátkach po 87,17 eur, pri dohodnutej úrokovej sadzbe 17,45% ročne a RPMN 26,12%. Celková suma, ktorú mala žalobkyňa vrátiť bola 2.053,68 eur. V rovnaký deň žalobkyňa so žalovaným uzatvorila aj Dohodu o poskytovaní služieb a Dohodu o zrážkach zo mzdy. Rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 15C/7/2019-67 zo dňa 23.05.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.07.2019, súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá bola uzatvorená dňa 23.06.2015 medzi žalobkyňou a žalovaným, je neplatná. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzavretá súčasne so zmluvou o revolvingovom úvere s tým, že malo ísť o zabezpečovací prostriedok vo forme vykonávania zrážok zo mzdy v dohodnutých výškach na účet žalovaného. V danej veci pritom bola dojednaná výška splátky na zrazenie v sume 87,17 eur mesačne, pričom v zmluve bola dohodnutá splátka splácania úveru 52,88 eur. Súd považoval spôsob, akým žalovaný predložil na podpis dohody o zrážkach zo mzdy v čase, keď spotrebiteľ len žiada o úver, za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Išlo o klamlivé konanie, resp. klamlivú obchodnú praktiku, ktoré konanie nemôže požívať právnu ochranu. Pre rozpor s uvedenými ustanoveniami súd považoval dohodu o zrážkach zo mzdy za neplatnú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 8Csp/63/2019-88 zo dňa 25.10.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.12.2019, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.147,87 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 1.8.2019 do zaplatenia. Z odôvodnenia

tohto rozsudku mal súd prvej inštancie zistené, že žalobkyňa dňa 23.06.2015 uzavrela so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej mal žalovaný žalobkyni poskytnúť úver v celkovej výške 1.500 eur, ale v skutočnosti žalovanej bola poukázaná peňažná suma v celkovej výške 1.350 eur. Žalobkyňa nebola zákonným spôsobom informovaná o výške RPMN a zmluva neobsahovala podstatné náležitosti podľa § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch a to termín konečnej splatnosti úveru. V zmluve uvedená výška úroku 17,45% ročne odporovala dobrým mravom a bola v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. S poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru súd uzavrel, že žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu medzi poskytnutím úverom a splatenou istinou.

2. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Podľa § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Bolo nesporné, že k porušeniu práv a povinností žalovaného ako dodávateľa vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľovi došlo. Jednoznačne to vyplynulo zo sporového konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 15C/7/2019, v ktorom súd konštatoval, že dohoda o zrážkach zo mzdy uzavretá dňa 23.06.2015 medzi žalobkyňou a žalovaným, je neplatná. Taktiež to vyplynulo z konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 8Csp/63/2019, v ktorom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.147,87 eur z dôvodu, že úver, ktorý poskytol žalovaný žalobkyni na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 23.06.2015, je bezúročný a bezpoplatkov. Žalovaný sa na úkor žalobkyne o túto sumu bezdôvodne obohatil. Žalovaný sa tak dopustil opakovane porušenia viacerých ustanovení Občianskeho zákonníka, zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Zákon neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Je teda vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti prípadu stanovil rozsah finančného zadostučinenia. Žalobkyňa ako spotrebiteľ si úspešne uplatnila na súde porušenie svojich práv v dvoch spotrebiteľských zmluvách, keď jej žalobám súd vo vzťahu k týmto nárokom v celom rozsahu vyhovel. Splnila tak predpoklad, ktorý zákon č. 250/2007 Z.z. vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadostučinenie. Pri posúdení výšky finančného zadostučinenia súd posudzoval jeho primeranosť vzhľadom ku všetkým okolnostiam. Intenzita protiprávneho zásahu do práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, bola vysoká. Žalovaný zavádzal žalobkyňu ohľadne základných náležitostí úveru, poskytol žalobkyni úver v nižšej sume než táto bola deklarovaná v zmluve, úročil aj neposkytnutú časť finančných prostriedkov, pričom dojednaná výška úveru bola neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, žalovaný takisto použil nekalé obchodné praktiky, neprípustný zabezpečovací inštitút, na základe ktorého bola žalobkyni zrážaná mzda. Išlo teda o porušenie viacerých ustanovení právnych predpisov, pričom ich porušenie sa pomerne intenzívne prejavilo v súkromnej sfére žalobkyne a teda žalobkyni nielenže protiprávnym konaním žalovanému (predovšetkým nezákonným siahnutím na jej mzdu v zmysle Dohody) hrozila, ale v skutočnosti aj vznikla ujma. Majetková ujma jej vznikla už len tým, že namiesto v zmluve deklarovaných 1.500 eur žalovaný žalobkyni v skutočnosti poskytol len sumu 1.350 eur. V dôsledku nezákonného konania žalovaného (nezákonné zrážky zo mzdy žalobkyni), peniaze, ktoré dostala od zamestnávateľa na výplatu, jej nepostačovali na úhradu jej základných životných potrieb, čím bola prinútená požičať si peniaze. Pri výške žalobkyňou uplatneného nároku súd prihliadol aj na výšku nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, ktorý v skutočnosti žiadal od žalovanej o 1.700 eur viac, než mu v skutočnosti patrilo a na dĺžku trvania tohto stavu, od uzatvorenia zmluvy (23.6.2015) až do rozhodnutia súdu (25.10.2019), teda viac ako 4 roky. Vyššie uvedená situácia bola objektívne spôsobilá vyvolať a aj vyvolala negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobkyne, znížila sa jej životná úroveň na úkor žalovaného, ktorý požadoval neprimerane vysokú odplatu za úver, poskytovanie nižšej mzdy žalobkyni v dôsledku neprijateľných postupov žalovaného. Nemožno tiež prehliadnuť skutočnosť, že žalovaný odmietal akokoľvek mimosúdne sa so žalobkyňou dohodnúť a vydať jej to, o čo sa bezdôvodne obohatil, a teda žalobkyňa bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia žalobkyni, prihliadol súd aj na to, že žalovaný práva žalobkyne porušoval opakovane, pričom toto porušenie dvakrát konštatoval súd vo veci samej (sp. zn. 15C/7/2019 a 8Csp/63/2019). Takisto bezdôvodné obohatenie žalovaného bolo približne dvakrát vyššie ako žalobkyňou požadované zadostučinenie. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadostučinenia, súd prihliadol aj na funkciu sankčnú, a teda jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania. Takto určené finančné zadostučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je sankciou za stav, ktorý musela

v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou, postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úverovej zmluvy so žalobkyňou konal v rozpore so zákonom. Priznanie finančného zadostučinenia spotrebiteľovi má žalovaného primäť k tomu, aby sa v budúcnosti už zdržal porušovania spotrebiteľských práv. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 600 eur.

3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 tak, že žalobkyňa bola v konaní úspešná v celom rozsahu a preto jej bola priznaná voči žalovanému plná náhrada trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Uviedol, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 18.05.2020 pripustil uvádzanie nových skutočností na odôvodnenie nároku (ktoré žalobca v podanom návrhu neuvádzal), a súčasne z dôvodu ich doplnenia, ktoré napĺňa znaky podstatného doplnenia skutkových tvrdení ako zmeny žaloby pojednávanie neodročil za účelom, aby o takomto postupe žalobcu umožnil žalovanému sa vyjadriť. Dopĺňanie skutkových tvrdení žalobcu bolo pritom podľa § 296 v spojení s § 291 ods. 3 CSP neprípustné. Doplnené skutkové tvrdenia neboli zo strany žalobkyne preukázané (napr. nemožnosť uhrádzania svojich výdavkov, nemožnosť finančne pomôcť inej osobe). Súd prvej inštancie z týchto tvrdení žalobkyne vychádzal, čiže ich sám považoval za skutkové tvrdenia podstatné pre rozhodnutie, hoci sa ani nevyporiadal s ich prípustnosťou a ak ich pripustil, ani ich neposúdil v zmysle toho, či ide alebo nejde o zmenu žaloby. Z podanej žaloby nevyplýval pritom spôsob a ani vecné základy pre určenie požadovaného primeraného finančného zadostučinenia. Žalobkyňa až na pojednávaní dňa 18.05.2020 doplnila žalobu o skutočnosti, ktoré súd považoval za rozhodujúce. Okrem vyššie uvedeného žalovaný napáda aj vecnú stránku rozhodnutia, ktorá je založená na tom, kedy súd prvej inštancie na základe rozhodnutia o vydaní bezdôvodného obohatenia vyvodzuje späť, aké negatívne nároky žalobcovi vznikli, pričom poukazuje na majetkové a nemajetkové následky. Súd prvej inštancie sa nevyporiadal s tým, že následky v majetkovej oblasti žalobkyne boli nahradené vydaním bezdôvodného obohatenia a nie je opora v žiadnom zákone, aby sa tieto následky nahrádzali aj prostredníctvom finančného zadostučinenia. Súčasne nie je zrejmé ani to, ako súd prvej inštancie prišiel k sume 600 eur, konštatoval len to, že ide o premeranú sumu. Takéto odôvodnenie rozsudku žalovaný považuje za arbitrárne, pretože chýba odôvodnenie práve konkrétnej spojitosti medzi sumou 600 eur a súdom označenými následkami. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení uviedla, že od začiatku konania tvrdila, že primerané finančné zadostučinenie má nahradiť jej diskomfort. Už vo vyjadrení k odporu žalovaného okrem iného poukázala na negatívne dôsledky konania žalovaného v jej súkromnom živote, pričom k uvedeným skutočnostiam sa mohol žalovaný vyjadriť, či už písomným vyjadrením alebo na pojednávaní. Na pojednávaní dňa 18.05.2020 nemohlo dôjsť k zmene žaloby, pretože žalobkyňa podstatným spôsobom nezmenila ani nedoplnila rozhodujúce skutočnosti. Žalobkyňa od začiatku tvrdila, že konanie žalovaného je v rozpore s predpismi na ochranu spotrebiteľa, ktoré malo negatívne dôsledky aj v jej osobnom živote. Skutočnosť, že na pojednávaní poukázala na konkrétne situácie, nemožno považovať za zmenu žaloby, pretože nejde o podstatnú zmenu alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností. Podľa súdnej praxe nejde o zmenu žaloby v zmysle ust. § 139 a nasl. CSP, ak žalobca po začatí konania ním uvádzané skutočnosti v návrhu na začatie konania doplní o ďalšie skutočnosti, ktorými odôvodňuje ním uplatnený nárok (R 38/1999). V tomto spore ale súd nerozhodol o tom, že by na prostriedky procesného útoku žalobkyne nemal prihliadať, a už vôbec v konaní nevyšlo najavo, že by tieto nemali byť použité včas (žalobkyňa už pred pojednávaním vo svojich písomných podaniach poukázala na všetky rozhodujúce okolnosti). Skutočnosť, že žalovaný sa nezúčastnil pojednávania vo veci a vlastnou vinou sa už nemohol vyjadriť ku všetkým skutočnostiam a dôkazom nemôže byť na ujmu spravodlivého civilného procesu. Žalobkyňa uviedla dostatok skutkových okolností, na základe ktorých požadovala zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600 eur, pričom tieto okolnosti podrobne rozpísala vo vyjadrení k odporu zo dňa 02.04.2020. Tieto okolnosti zobral do úvahy aj súd prvej inštancie, ktorý požadované finančné zadostučinenie považoval za primerané. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadostučinenia nie je podstatné ani to, že žalovaný vydal bezdôvodné obohatenie. Jediným kritériom je primeranosť, ako konštatoval aj súd prvej inštancie v rozsudku, pričom prihliadal predovšetkým na výšku bezdôvodného obohatenia, na zrážky zo mzdy žalobkyne vykonávaných na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy, na negatívne majetkové následky

žalobkyne. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

6. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje v celom rozsahu na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie, s ktorým sa stotožňuje.

7. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

8. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konania porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. Pod uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba rozumieť konkrétne žalovateľné právo, teda nárok, ktorý vyplýva z porušenia práv na ochranu spotrebiteľov, resp. z porušenia povinností určených na ochranu spotrebiteľov dodávateľmi. Právo na primerané zadostučinenie vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon - § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. - ak sú ale splnené podmienky stanovené zákonom a týmito podmienkami sú, že po 1) spotrebiteľ úspešne uplatní na súde porušenie práv a povinností určených ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi na jeho ochranu proti porušiteľovi a po 2) že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať iba vtedy, ak je o tom právoplatne rozhodnuté. Kým tieto podmienky nie sú splnené, žiadne právo, žalovateľný nárok na primerané finančné zadostučinenie nie je.

10. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo 127/2017).

11. Žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne uplatnila na súde porušenie svojich práv na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, keď jej žalobám súd vo vzťahu k tomuto nároku v celom rozsahu vyhovel. A to rozsudkom č. k. 15C/7/2019-67 zo dňa 23.05.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.07.2019, Okresný súd Prievidza určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá bola uzatvorená dňa 23.06.2015 medzi žalobkyňou a žalovaným, je neplatná a rozsudkom č. k. 8Csp/63/2019-88 zo dňa 25.10.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.12.2019, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.147,87 eur z dôvodu, že úver, ktorý poskytol žalovaný žalobkyňi na základe zmluvy o úvere zo dňa 23.06.2015, je bezúročný a bezpoplatkov, čím došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného. Žalobkyňa tak splnila predpoklad, ktorý vyžaduje ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. pre vznik práva na primerané finančné zadostučinenie.

12. Odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie pripustil uvádzanie nových podstatných skutkových tvrdení na pojednávaní dňa 18.05.2020, z ktorých súd následne vychádzal, pričom nerozhodol o ich prípustnosti ani o zmene žaloby, je nedôvodná. Odvolací súd má za to, že skutkové tvrdenia, ktoré uviedla žalobkyňa na pojednávaní nie je možné považovať za zmenu žaloby, nakoľko sa nerozširovalo uplatnené právo, neuplatňovalo sa iné právo a nejde ani o podstatnú zmenu žaloby alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe. Namietané skutkové tvrdenia žalobkyňa uviedla v samotnej žalobe ako i vo svojom vyjadrení k odporu žalovaného, pričom na pojednávaní dňa 18.05.2020 tieto predstavovali len ozrejenie a priblíženie pôvodne uvedených skutkových tvrdení. Žalobkyňa odvodzovala svoj nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia z porušenia práv, o ktorých bolo právoplatne rozhodnuté vyššie uvedenými rozhodnutiami, pričom tvrdené negatívne dopady, či už v majetkových alebo v osobných pomeroch predstavovali len podporné a vedľajšie tvrdenia k podstatným skutkovým okolnostiam. Súd prvej inštancie považoval v prípade priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie za rozhodujúce skutočnosti úspešné uplatnenie práva žalobkyňou v spojení s právoplatnými rozhodnutiami súdu a namietané negatívne dopady žalobkyne boli len podporné skutkové okolnosti preukazujúce dôsledky porušenia práv žalobkyne.

13. Konaním žalovaného, ktorý si uplatnil nedôvodne nároky z pohľadávky nad rámec istiny aj napriek tomu, že ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je aj poskytovanie úverov, za stavu, kedy mal vedomosti o tom, aké sú náležitosti spotrebiteľského úveru vyžadované zákonom, podľa názoru odvolacieho súdu došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, ktoré prípadnou stratou finančných prostriedkov u spotrebiteľa bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobkyňi. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa naplňuje požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, pričom práve inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou v spotrebiteľských vzťahoch. Odvolací súd na základe uvedeného mal za to, že sú splnené podmienky pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

14. Neobstojí ani námietka žalovaného, že súd prvej inštancie neodôvodnil určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Odvolací súd konštatuje, že žiadne ustanovenie neupravuje výšku zadosťučinenia inak ako označením „primerané“. Pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, t. j. nie pre konštatovanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie (kde je potrebné, aby sa spotrebiteľ úspešne domohol porušenia svojich práv na súde), je preto potrebné posúdiť nasledovné okolnosti majúce vplyv na výšku prípadnej ujmy, t. j. intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu. Odvolací súd na podporu svojich tvrdení dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo 127/2017, podľa ktorého preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Vychádzajúc z týchto okolností je odvolací súd toho názoru, že finančné zadosťučinenie, ktoré priznal súd prvej inštancie vo výške 600 eur je primerané, a preto sa odvolací súd s takouto výškou primeraného finančného zadosťučinenia stotožnil.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd námietky žalovaného uvádzané v odvolaní nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyňi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).